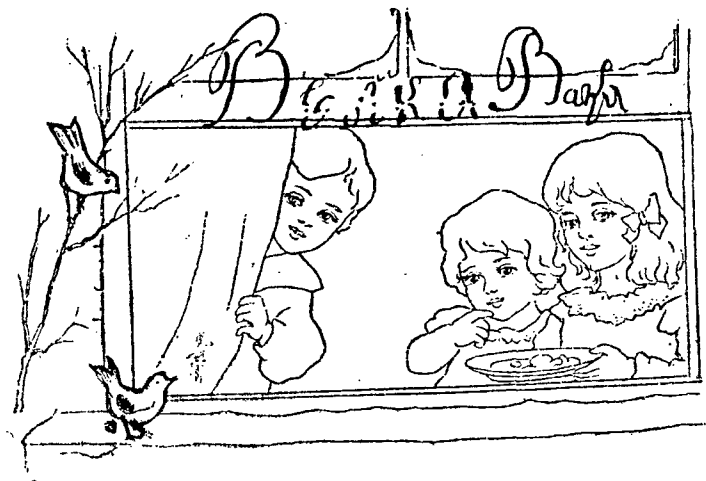

ДВУСЕДМИЧНО ДѢТСКО СПИСАНИЕ =

Хвани ме де! . . .

ЗИМНА НОЩЬ.

Грозна зимна нощъ е, вѣнка
 Волно вихѣра лудѣй,
 Ту заплаче, ту замѣнка,
 Ту пѣкъ весело запѣй...

Слушамъ вихѣра бездомни,
 Слушамъ ядния му гласъ,
 Въ мисли тѣжни неволни
 Се унисамъ въ този часъ.

Колко ли сираци клетки
 Сж остали безъ приютъ,
 Гладни, бѣси вѣвъ несрети
 Тѣй срѣдъ този мразъ нечутъ?...

Слушамъ въ горестъ азъ унесенъ,
 Бликватъ сълзи на очи,
 Спри ти, Боже, вихра бѣсенъ
 Дай ни слѣнчеви лѣчи!...

Год. IV.

Редакторъ М. Д. Николовъ

Кн. 9—10.

ТРУПАЙ СНѢЖКО!

Трупай, Снѣжко, та за-
[трупай

Сълзи, що пролѣха
Майки въ сѣдба клета.
Сълзи, що облѣха
Друмища, полета.

Трупай, Снѣжко, та за-
[трупай

Кърви, що покриха
Хълмове, могили,
Кърви, гдѣ изгниха
Братку буйни сили.

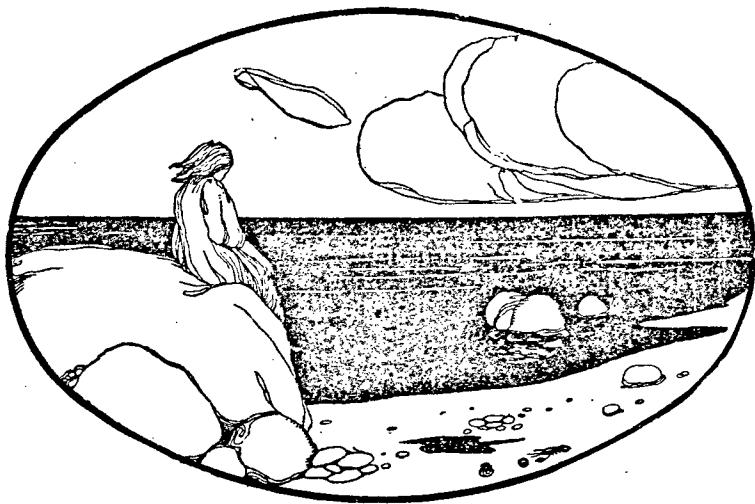
Ситна Росица.

Трупай, Снѣжко, та за-
[трупай

Гробове безкрѣстни,
Гробове, що скриха
Наш'тѣ братя крѣпни,
Братя що убиха.

Духай, Снѣжко, та раз-
[духай

По земи невѣрни —
Духай да разкарашъ
Вредомъ скърби черни,
Радость да докарашъ.

Ив. Кириловъ.

ВСЕ ГЛАДЕНЪ!...

— Райчо! — се чу разгнѣвенъ женски гласъ. И Райчо скочи, току прѣполовилъ комата си. Пригълътна насила недождѣвканъ кжшей и се изправи прѣдъ господарката си.

Тя го гледаше ядосана, готова да му зашлеви шамаръ. А невръстното ратайче смутено побутваше скритиятъ въ пояса си коматъ, безъ да доразбере, какво му се мърѣше.

— Омий дъскитѣ въ коридора!... хемъ не разливай много вода, че да изсъхнатъ по-скоро... за нищо те не бива!

Райчо се позарадва въ себе си, че ще си доизяде хлѣба, до като измий дъскитѣ, па се залови съ присърце за работа. Ала щомъ видѣ, че господарката седна до прозореца на срѣща му — промѣни лице.

Изми една, втора дъска, а тя все до прозореца, не снема очи отъ него. Слѣнцето клюмна на залѣзъ и огрѣ измититѣ дъски; по мокритѣ пукнатини затрепкаха безчетъ свѣтлинки, що нѣкакъ привѣтливо се усмихваха на Райча, подшепвайки му за скрития хлѣбъ... Ала господарката още се не мърдаше отъ прозореца. И Райчо все по-силно усѣщаше сухия коматъ какъ притиска стомаха му. Това още повече дразнѣше гладния стомахъ и Райчо забърза да измий по-скоро дъскитѣ, та дано се притули нѣгдѣ на скрито, та да си изяде хлѣба.

„Работишъ като волъ и пакъ нѣма да си доядешъ!“ — се окаява Райчо, мияйки дѣскитѣ. — „Като бѣхъ у дома гладувахъ, защото нѣмаше. А тукъ — цѣкариди!“ — Ржцѣтѣ машинално търкаха съ четката чамовитѣ дѣски, а умътъ му го носѣше вече въ минали дни. Спомни си той прѣди да се пазари при залѣзъ слънце, самичъкъ задъ протката, какъ си мислѣше: да се отърве отъ тѣхната нѣмотия. Стига е гледалъ комшийскитѣ момчета какъ ядатъ хлѣбъ и сланина. И пакъ му се мѣрва радостната онази вечеръ срѣщу заговѣзни. Спомни си, че баща му донесе тогава дробъ, глава . . . и тѣ, като всички хора, се поотпустнаха . . .

А стомахъ почва по силно да се свива. И Райчо пакъ заусѣща коматя въ пояса си.

... „Ехъ, дяволска управия“, — възропта Райчо. Па скочи, грабна котлитѣ да донесе вода, та тамъ да си изяде коматя.

На чешмата нѣмаше никой. Бързо Райчо извади сухия хлѣбъ, облѣ го съ вода на чучура и лакомо задѣвка намокрения хлѣбъ.

— О-хо Райчо! — го стрѣсна неочакванъ гласъ на токущо дофтасалото момче изъ тѣсното сокаче. — Утрѣ нѣма ли да си дойдешъ на село? Азъ ще си отида за оброка . . . Ехъ, знаешъ я! Онова припечено агне, прѣститѣ да си оближешъ!

Райчо само изгледа тжжно съселянчето си, и надигайки котлитѣ едва отвърна: „Не ме пушатъ!“

И пакъ усѣти, че оше му е гладно.

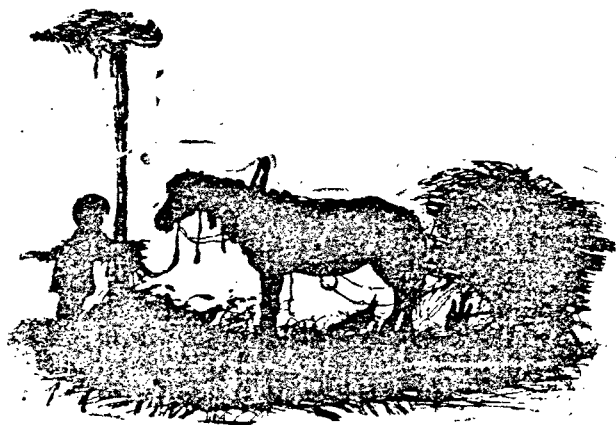
На вечеря Райчо се готвѣше повече да похапне, ала току приглътна трети кжшей, конетѣ се сригнаха въ яхѣра и той скочи да види. А докато се върне софрата бѣше вдигната.

И Райчо се приготви за сънъ съ празенъ стомахъ. Прѣви се подъ козиневата черга, но веднага му дойде на умъ мисълта за оброка въ село и изпеченото агне въ селската пещъ му се прѣдстави прѣдъ очитѣ. Изпечено, зачервено съ присвѣтнала кожа, а отъ главата му капе изпържената глѣстина. Стомахътъ отново го зачевѣрка и той изпъшка, обърна се, па се зави прѣзъ глава. Прѣдъ очитѣ му се пакъ мѣрна агнето. По едно врѣме го унесе сънъ и засънува; Райчо се намѣри въ широка стая, дѣто се простира дълга софра. На софрата опечени агнета, меки начупени на едри комати сумуни, тукъ-тамъ се виждатъ пѣстри бѣклици, а около трапезата хора, хора. И всички ядатъ, ядатъ безъ да си продуматъ.

Райчо изпърво се посвѣни. Въ една кжтъ му се зърна господарката и той се смути; ала позатули се и лакомо започна: нагълта парче месо. И за чудо, безъ да дѣвче, месото

отива, хлѣзга се въ празния стомахъ. Гълта, кжса вкусното месо, а стомаха все гладенъ, сѣ не се насища. И хората ядатъ, ала по едно врѣме вижда, че всички се качватъ по стволеста вишна. Покачва се и той. И се изкачва най-високо — на върхъ. Повѣва вѣтръ и високия върхъ се залюлява. Всички глестъ Райча какъ се люлѣе. Вѣтрътъ се усилва, затреперва лата вишна и веднага съ счупенъ клонъ Райчо се стрѣлна надъ земята. И въ устѣ сътвори очи... Веднага усѣти козелъ за черга, дочу звъкъ кригалитъ пѣтли: запѣли на присъняване. А стомахътъ пакъ го запрѣвива. Па му доде на умъ: да поеме малко хлѣбъ! И нѣ какъ радостно му затупка сърцето при мисълта, че ще има мамалига... Ехъ, ще се нагълта. Тя баримъ лесно се гълта... Стомаха силно го приболява, червата и тѣ почватъ да куркатъ. Райчо се понатисна на корема, ала видѣ, че глада не минава. Па скочи да намѣри нѣщо за ядене.

Навѣнъ тъмнѣеше още. Наврѣдъ бѣше заключено. Нигдѣ нѣмаше нѣщо за хапване. И му се заплака. Па седна на сондурмата, вгледанъ въ легналата до яслата крава, що прѣживаше. До нея имаше купъ плѣва. И Райчо завидѣ на щастливото животно, че поне отъ гладъ не страда. Изгледа завистливо още веднажъ кравата и горчиви сълзи заглушиха развълнуванитѣ му гърди.

Люб. Бобевски.

БРАЗДИ, ОРАЧО!

Бразди, орачо, днесъ земята,
Бори се съ нея день и нощъ,
Изнурвай мускули си здрави, —
Прахосвай сѣтната си мощъ

И залька си сухъ и ржжень
Кваси съсь своя кървавъ потъ,
Убивай днитѣ си срѣдъ робство,
Срѣдъ плачъ, въздишки цѣль животъ.

Свѣта ти хранишъ, знаемъ всички,
Съсь свойтъ жилести ржцѣ, —
Свѣта не хае, не поглежда
На твойтъ бръчки по лице!

Ти хранишъ нази гладенъ лѣгашъ,
Лишенъ отъ свѣтли, топли дни,
Въ душа си спомени не криешъ
Цѣвтѣли въ сладки младини!

Бразди, орачо, и едва ли
Ще каже нѣкой тукъ за тебъ:
Свѣта че хранишъ ти богато,
Че сухъ самичекъ ялъ си хлѣбъ!

Ще дойдѣ день да си отдѣхнешъ,
Кога поемешъ пжтя новъ,
Пжтъ, който води въ царство ново
На правда, братство и любовь!

СПОМЕНИ.

(по Е. Лефурно).

Привечеръ дѣдо Стаменъ бѣ прѣвилъ кракъ край огнището и замислено смучеше изъ дървената си луличка. Около него шумно играеха внучетата му. Вънъ бѣ припаднала вечерната дрезгавина и обвила всичко въ сиво, а въ стаята слабата свѣтлинка на огъня озаряваше набръчканото и огорѣло лице на стареца и веселитѣ, сияющи отъ радостъ дѣтски личица.

Скоро тѣ се наиграха и задъхани седнаха при дѣда си и заровиха огъня. Рой искри заискачаха отъ главнитѣ, прѣпръщѣваха край главитѣ имъ и се изгубваха изъ мрачината. Въ стаята настана внезапна тишина. Сѣкашъ нѣщо тѣжно обзе сърдчицата на доскоро веселитѣ дѣца. Тѣ се спогледаха, погледнаха набръчканото и омислено лице на стареца, погледнаха и отрѣзания му кракъ....

—Мили дѣдо, разкажи ни какъ изгуби крака си,—изведнажъ запита малкиятъ Славчо. Той често сѣдаше въ скута на дѣда си, милваше го по побѣлѣлата брада и слушаше дълги и хубави приказки. Сега, кой знае защо, му хрумна да запита за това.

Всички се омълчаха и впериха погледъ въ стареца. И той тихо, съ въздишка подзе:

—Ехъ, дѣца! Весели и безгрижни сте вие! Колко ви завиждамъ! Какъ скоро отлетѣха младенческитѣ ми години! Старъ съмъ азъ, но не врѣмето ме така сбърчи, а неволята. Сакатъ съмъ, а какъ ми се иска да хвърля тия патерици, та да потичамъ и лудувамъ като васъ....

Помните войната лани, кога убиха баща ви на Добро-поле, нали? И азъ на млади години ходихъ на война и азъ се бихъ тогава „за отечеството.“ Ехъ, дѣца, колко страшно нѣщо е войната! Адъ! Та какво е адътъ при нея! Не разбирамъ азъ, какъ могатъ да се забравятъ до толкова хората, че да се обръщатъ на звѣрове!

Послѣдната вечеръ, прѣди да загубя крака си, помня тъй добръ, като че бѣше вчера. Какъ ми бѣше жално за кжци то-

гава! Оставилъ бѣхъ тогава баба ви млада булка. Мисля си: утрѣ да ме убиятъ, тя ще остане вдовица сама-саминка. Да ме убиятъ! Тфу!... трѣпки ме побиваха при тази мисль.

Цѣла нощъ мислихъ, молихъ се Богу, защото нѣмаше кому да се моля тогава. Сънъ не ми идваше. Едва на разсъиване съмъ задрѣмалъ, но скоро тржбата ни събуди и силни гърмежи разтърсиха въздуха. Дигнахме се полусънени, триехме зачервени за сънъ очи. Наредихме се и трѣгнахме. Слѣдъ малко се почна боятъ.

Хе, бой бѣше, дѣца, бой-ужасъ! Едва помня що стана по-нататѣкъ. Помня само, че гранатитѣ трѣскаха силно надъ насъ, куршумитѣ пищѣха и се забиваха въ земята или въ нѣкое тѣло. Отлѣво и отдѣсно падаха другаритѣ убити, а азъ все вървѣхъ напредъ. Въ този моментъ азъ вече за нищо не мислѣхъ, нищо не чувствувахъ.

Помня прѣдъ менъ се изпрѣчи единъ едъръ турчинъ съ голѣма брада. Той свѣтна сабята си надъ главата ми, но азъ веднага съобразихъ и забихъ ножа на пушката си въ гърдитѣ му. Той падна и нѣщо извика, но азъ не чухъ нищо, а тичахъ все напредъ. Но ето пукна граната близо до менъ, усѣтихъ силна болка, сѣкашъ нѣкой откъсна лѣвия ми кракъ и азъ паднахъ въ несвѣсъ.

Когато се събудихъ, азъ бѣхъ вече съ единъ кракъ. Азъ лежахъ на легло въ полската болница. Около менъ шетаха доктори и фелдшери, а по пода се търкаляха крака и ржѣ. И като си помислихъ, че единъ отъ тия крака е и моятъ, азъ трепнахъ отъ ужасъ.

Тукъ прѣстояхъ нѣколко дена. Единъ день въ болницата дойде генералътъ. Той ме потупа по рамото и каза, че „въ името на царя“ и „за заслуга къмъ отечеството“ ме награждаватъ съ медаль. Тогава азъ забравихъ отвърщението си и умразата къмъ войната, забравихъ отрѣзания си кракъ и лудо зацѣлувахъ ржката на генерала, що закачи тази дребна играчка на гърдитѣ ми. И сега, дѣца, кога си спомня за този медаль, плача-много плача.

Плача за глупостта на хората, които се опълчватъ едни срѣщу други като звѣрове.

Плача за изгиналия свѣтъ, плача за себе си....

Медаль... за единъ медаль хората ставатъ звѣрове!

Да ми прѣдложатъ сега купъ такива медали, пакъ не бихъ се съгласилъ да ги размѣня съ крака си.

А щомъ си спомня за този турчинъ, дълго негома да се успокоя.

Може и той да е ималъ жена и дѣца. Какво правятъ сега тѣ сами? Дали и тѣхъ не сж залъгали съ единъ медалъ?

Хе, дѣца, колко ви завиждамъ, че сте тѣй млади и невинни, не познаватѣ още ужаситѣ на войнитѣ. Но вие ще по-растнете и ще дойде врѣме когато ще се чуе и вашиятъ гласъ. Викнете тогазъ : „Долу войнитѣ! Миръ между народитѣ!“

М. Д. Н-въ-

Ек. Манчева.

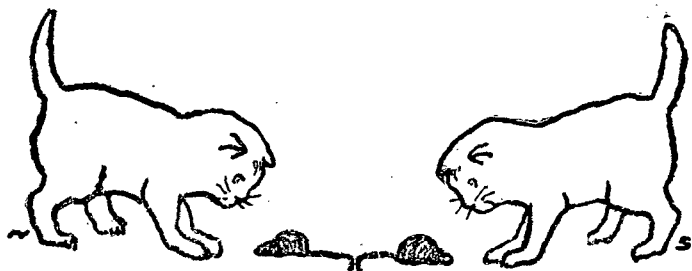
ЗИМА ИДЕ.

Зима иде. Хали люти
Пакъ ще да завѣятъ,
Зима страшна, а сираци
Тжжно ще запѣятъ.

Ще запѣятъ тжжни пѣсни —
Сирашки неволи,
Ще се лутатъ, ще просятъ,
Гладни, боси, голи.

Зима иде. Тя вилнѣе,
Пискатъ люти хали,
И не хае, че безъ покривъ
Сираци остаи.

Зима, зима! . . . Добри хора,
Вий ги съжалете,
На бѣдняци, на сираци
Бързо помогнете!

УМНИЯТЪ СЕЛЯНИНЪ.

На единъ селянинъ откраднали коня. Тръгналъ той изъ село да го търси. Дълго търсилъ, дълго питалъ, но нигдѣ не го намѣрилъ. Най-послѣ рѣшилъ да отиде на пазаря и си купи другъ конь. Обиколилъ веднажъ пазаря и гледа — неговия конь. Единъ циганинъ го продава.

— Стой! — извикалъ селянинътъ. — Този конь е мой.

Циганинътъ се усмихналъ и весело казалъ:

— Лъжешъ се приятелю. Ти си го припозналъ. Я го разгледай по-хубаво. Може да прилича на твоя конь, но този е другъ.

— Какво ми приказвашъ! — извикалъ селянинътъ. Три дена бѣше мой и го познавамъ добръ...

Циганинътъ го прѣкъсналъ:

— Какво приказвашъ! Цѣла година вече какъ е мой.

Чулъ прѣпириятъ имъ полицейския стражаръ и дошелъ при тѣхъ.

— Слушай, господине, — обадилъ се селянинътъ. — Този конь е мой. Прѣди нѣколко дена го откраднаха отъ обора ми и сега го продаватъ.

— Не е вѣрно, извикалъ циганинътъ. — Коньтъ си е мой!

Спорили дълго и не могли да убѣдятъ стражарачий е коньтъ.

Тогава селянинътъ извикалъ:

— Добрѣ! Щомъ коньтъ е твой, ти ще го познавашъ добрѣ. Кажи на кое око има бѣло, на лѣвото или на дѣсното?

Циганинътъ за да не се покаже, че не знае, изведнажъ казалъ:

— На лѣвото! нали го зная!

Селянинътъ казалъ:

— Видѣ ли какъ се хвана? Коньтъ нѣма бѣло ни на лѣвото, ни на дѣсното си око.

И, наистина, очитѣ на коньтъ били здрави. Всички разбрали, че циганинътъ лъже. Стражарьтъ далъ коньтъ на селянина, а циганинътъ откаралъ въ участъка.

Прѣводъ.

З И М А.

Мрачни, сиви небесата
Сж надвиснали надъ насъ,
Кална, дрипава земята
Зъзне сѣкашъ ли отъ мразъ.

Нѣма слънчице да пекне,
Ни трѣва се зеленѣй,
И небето не ще екне, —
Нѣма пѣсень кой да пѣй.

Насю.

Ст. Чешмеджиевъ

ВЪТЪРЪТЪ.

Бѣ хубава свѣтла нощъ. Небето бѣ обсипано съ хиляди звѣзди. Тихъ остъръ вѣтръ подухваше и цѣлуваше съ студенитѣ си вълни загорѣлитѣ уста на войницитѣ. Той шепнѣше нѣжно и таинствено и когато допираше мразовитата си цѣлувка до блѣдно-жълтитѣ лица, тогазъ всѣки чуваше тихия му кроткъ шопотъ.

„Азъ ида отъ вашата родина, далечъ е тя и нейния горещъ поздравъ ви нося азъ“ . . .

Потъмнѣлитѣ лица се проясняватъ. Тѣ се радватъ, когато имъ заговорятъ за тѣхната родина. И когато вѣтрътъ отново зашушва, тѣ бързо запитватъ:

„Кажи вѣтре, ти, който обичашъ да си играешъ съ буйния огънъ на седѣнкитѣ, кажи, имали пакъ весели седѣнки и край буйния огънъ засмѣни ли дѣвойки пѣятъ?“

Вѣтрътъ трепва съ студенитѣ си крилѣ и тихо прошъпва:

— Тамъ сълзи лѣятъ, сълзи лѣятъ! . . .

— А, имали тамъ, по нашия роденъ край майка щастлива?

— Тя сълзи пролива, сълзи пролива . . . вѣтрътъ отговаря.

— Когато идешъ, тамъ, лекокрилий вѣтре, кажи, че тукъ е тъжно и тъга гори душата! . . .

Вѣтрътъ разпери по-силно крилѣ, духна почърнѣлитѣ войнишки лица, сѣкашъ искаше да избърше сълзитѣ имъ и бързо прошепушна:

— Таквазъ е сждбата, таквазъ е сждбата!

Бѣ хубава свѣтла нощъ. Небето бѣ обсипано съ хиляди звѣзди. На мократа кална земя спяха морни войници, надъ тѣхнитѣ блѣдни лица се носѣха студентѣ крила на вѣтра, що имъ приказваше въ нощта..

Разкази за природата.

ЗАЩО ДЪРВЕТАТА СЕ ПУКАТЪ ОТЪ СТУДА?

Защото въ дърветата има влага, и тази влага замръзва както водата. Когато водата замръзне, тя се разширява: а щомъ нѣма достатъчно мѣсто за нея, тя разпуква дървото.

Ако налѣмъ едно стѣкло съ вода и го оставимъ на студа, щомъ водата замръзне и стѣклото ще се прѣсне.

Ледътъ е тѣй силенъ, че ако налѣмъ въ чугуненъ сѣдъ вода и замръзне, може сѣда да се прѣсне.

Защо водата, кога замръзне не се свива, като желѣзото, а се разширява? Защото, когато водата замръзне, частичкитѣ ѝ се тѣй свѣрзватъ, че между тѣхъ има достатъчно праздно мѣсто.

Ледътъ се разширява отъ студа, затова е и по-лекъ отъ водата и плува върху нея. Той само отдолу по-вече и по-вече замръзва, но никога не замръзва до дъното. Ако водата се свиваше отъ студа, както желѣзото, то горнята вода на рѣкитѣ би замръзнала и би потънала, защото по такъвъ начинъ и ледътъ би било по-тежъкъ отъ водата. Послѣ пакъ би замръзнала горнята вода и би потънала, и по такъвъ начинъ езерата и рѣкитѣ биха замръзнали до дъното.

Прѣв. М. Д. Николовъ.

Къмъ абонатитѣ и приятелитѣ на „Пчелица.“

Трудното положение, въ което е поставена родината ни днесъ, липсата на хартия и невъзможността да се внесе такава отъ странство, а тая що сега се прѣдлага, е много скъпа, отъ друга страна ужасното поскъпване на печата, принудиха редакцията да спре за идущата година изданието на „Пчелица“, като се надѣва, че до тогава ще се набави хартия отъ странство и ще се улесни редовното ѝ излизане.

Вѣрна на своитѣ принципи, прѣзъ четвъртата си годишнина „Пчелица“ даде, сравнително, доста отбранъ материалъ на малкитѣ си четци. Множеството писма, що редакцията получава отъ родители и учители ѝ вдъхватъ вѣра въ правотата на подетото дѣло и твърдостъ въ пѣтя, що чертае.

Хубавото и полезното винаги сж вървѣли ржка за ржка изъ страричитѣ на „Пчелица“ и като сжща пчелица тя се трѣдѣше да набере и поднесе на милитѣ си читатели най-добрѣта и полезна душевна храна.

Редакцията съжелява, че е принудена врѣмено да спре издаването на „Пчелица“, но пѣкъ тя е увѣрена че що! врѣмето позволи, пакъ да пустне своята „Пчелица“ свободѣ и весело да брѣмне между милитѣ дѣца.

Затова нека не скѣрбимъ, дѣца, за нейното врѣмено спрѣране, а се радваме, че тя пакъ ще излиза и ви носи радостъ и веселие, приятни и полезни разказчета и приказки.

До виждане, мили дѣца!

Редакцията на
списание „Пчелица.“

Ветна Мр. Вандервиев
ул. Никита 18

ИЗДАНИЯ

на книжарница „Образование“
ВАРНА.

1. Лордъ Байронъ. **Чайлдъ Харолдъ**. Пъсень
първа. Пръведе въ стихове Арсени Йовковъ
Цѣна 4 лв. Подвързана 5 лв.

2. Лордъ Байронъ. **Абидоска невяста**. Пръведе
въ стихове Арсени Йовковъ Цѣна 4 лв.
Подвързана 5 лв.

3. Ст. Шибишевски. **Вѣчната приказка**.
Драматична поема. Цѣна 3 лв.

4. А. Купринъ. **Еврейка** и др. разкази 1 лв.

Цѣли тѣла отъ „Пчелица“ год. IV — 8 лв.

На книжари и настоятени 25% отстъпъ. Поръчки се изпълняватъ въ прѣдплата или съ наложенъ платежъ.